

GUSTAF HELLSTRÖM- SÄLLSKAPET

Medlemsblad nr 2
Årgång 1 2001

Ordföranden har ordet

Nu är Gustaf Hellström-sällskapet ordentligt etablerat. Det bildades i november år 2000 och första årsmötet avhölls den 21 april 2001. Då valdes den styrelse som nu ansvarar för Sällskapet – se baksidan av omslaget. Hans Holmberg, en av initiativtagarna till Sällskapet, lämnade sin styrelseplats och i hans ställe valdes Sverker Oredsson, professor i historia vid Lunds universitet. Sverker Oredsson deltog redan vid Hellström-symposiet hösten 1998 med ett föredrag om Gustaf Hellström, utrikesreporter och ideolog. Vid årsmötet i april deltog även Anders Bojs med ett anförande om Kristianstad – staden som formade Gustaf Hellström.

I somras spelade teatersällskapet Nostra ”Snörmakare Lekholm får en idé” på Kristianstads Teater i fem veckor och prisades för sin insats. Gustaf Hellström-sällskapet deltog på så sätt att vi fanns i foajén och sålde en pocketupplaga av Snörmakaren. Denna utgåva var ett nytryck som påpassligt tagits fram tack vare Daniel Soutine, Kristianstad Bokhandel. Boken hade god åtgång och tillsammans taget blev det ett evenemang som gav Gustaf Hellström-sällskapet positiv reklam.

Vad händer härnäst? Sällskapets första genomarbetade årsbok är under arbete och beräknas kunna presenteras i början av år 2002. Vi har årsmötet i mars, då programmet preliminärt kommer att handla om Gustaf Hellström i London för hundra år sedan. Vidare planeras en Lundaresa i maj med vandring i Hellströms fotspår. Och så kan vi redan nu avslöja att Gustaf Hellström kommer att få ge namn åt den öppna platsen framför Stadsbiblioteket i Kristianstad. Det preliminära förslaget är Gustaf Hellströms Torg.

I detta nummer av medlemsbladet finner du en presentation av vårprogrammet och kallelse med dagordning till årsmötet. Lennart Leopold följer upp förra numrets inriktning på Hellströms ungdomsdiktning och Sverker Oredsson bidrar med en artikel om Gustaf Hellström och nobelprisen. Som en försmak inför årsmötet presenterar vi dessutom två av Hellströms tidigaste Londonartiklar i Dagens Nyheter. Av kostnadsskäl har vi valt ett enklare utförande på det här numret, men vi hoppas att innehållet ska vara intressant nog.

Till sist vill jag påminna alla om att medlemsavgiften tacksamt mottages med bifogade inbetalningskort. Välkomna i Sällskapet - gamla såväl som nya medlemmar.

Med hälsningar

Erik Nordström
Sällskapets ordförande

Gustaf Hellström som ung poet

Det finaste en ung författare kunde bli vid förra sekelskiftet var poet, och som framgick av första medlemsbladet prövade Hellström den prestigefyllda genren. I januari 1901 kom en tredje och sista dikt i *Malmö-Tidningens* veckobilaga *Solglimten*. Det var också sista gången han tecknade sig "Olagus".

Av "Ungt mod" kan man utläsa att de hemvanda miljöerna börjat kännas för trånga för den unge lundastudenten: "Jag vill ut! Härinne är luften för kvaf! / Här tynar min ande bort!" Motivet är typiskt för sin tid, kanske för alla tider? Diktjaget är idealist, det gäller att uträtta något i sitt liv, och man anar rentav ett spirande samhällsengagemang i en strof som denna:

Jag vill vandra med tro på mig själf och allt godt,
som finns hos mitt bättre jag;
jag vill tro att rättvisans, sanningens dag
skall uppgå en gång för en mänsklighet,
som vill mera än äta sig mätt och fet,
som känner sig själf, som vill våga ett slag
för allt sannt och skönt, vi förtrampat, försmått.

Vart livsvandringen ska leda honom är oklart, men han anar att den blir lång och tröttsam och han ser i andanom hur "kanske en gång jag bruten och grå / vänder hem till min fädernebygd / för att hvila och lugn efter vandringen få / under ekars och björkars skygd".

I de föregående dikterna anade man främst Fröding och A.U. Bååth. I den nya, knappast lyckade dikten är förebilderna mindre tydliga, men orden "Jag vill ut" känner vi igen från Bjørnsons "Jeg vil ud, ud..." och det ekar av Erik Gustaf Geijers "Vikingen" i valhänta rader som dessa: "Till framtidsdrömmarnes fjärran land / vill jag ställa min vandring. Det lockar min håg / mer än far mins koja, som, lugn och trygg, / dock är mig för trång och låg."

Ytterligare en dikt publicerade Hellström detta år. Det var "Stämningar", tryckt i julnumret av *Svensk Illustrerad Tidskrift*. Med denna dikt var författaren tydligen nöjd, för han publicerade den under eget namn. På så vis blev det väl något av debut. Första strofen gestaltar diktjagets "vemod" i form av en lång bild, medan den andra strofen gestaltar hans "glädje". Ett stänk av Fröding finns också här, men främst anar man influenser från en annan av samtidens poeter, nämligen den i vida kretsar beundrade Oscar Levertin. Samma höst hade Levertins samling *Dikter* kommit ut, och där fanns en diktsvit benämnd "Junkerns historia". När Hellström inleder sin dikt med raderna "Mitt vemod är en junker till häst i rustning af skimrande stål / och gångaren skodd till långvägafärd", så befinner vi oss tydligtvis i samma skimrande sagovärld som Levertin med dikter som "Junkern drager bort" och "Junkerns svårmod".

Innehållet kan för eftervärlden verka menlösare, men rytmen är i alla fall betydligt smidigare än i den förra dikten: "Min glädje är en yrande dans / af tärnor kring midsommarstång; / de binda af blåklint och vallmo en krans / under ringdans och skämt och sång. / Och midt i tärnornas ring jag står / och väljer bland tärnor min tärna. / Hon har ögon som eld, hon har fladdrande hår, / hennes leende är som en majfrisk vår; / hon är ömsom gäcksam och trolsk och vild / och ömsom stilla och blid och mild / som himmelens blidaste stjärna."

Lennart Leopold

Gustaf Hellström och nobelprisen

Gustaf Hellström kom in i Svenska Akademien 1942 och var sålunda medlem där till sin död 1953. I år har kommit ut en bok, som heter *Litteraturpriset. 100 år med Nobels uppdrag*. Författare är Kjell Espmark, själv med i Akademien sedan 1981 och ordförande i dess Nobelkommitté sedan 1988.

Espmark går igenom och analyserar Akademiens sätt att resonera vid val av pristagare. Helt öppen kan han inte vara, för materialet är belagt med 50 års sekretess. Men det har blivit en spännande bok, som belyser de stora svängningarna i bedömningarna. Nobelprisen är intressanta i sig; dessutom säger de olika motiveringarna en hel del om det andliga och litterära klimatet i Sverige under olika tider.

Kapitelrubrikerna är talande. Först har vi "Tronen, altaret och familjen (1901–12)". Då skulle det vara fråga om en "hög och sund idealitet", värderingar som gjorde att t ex inte Leo Tolstoj eller August Strindberg kom i fråga. Under förstavärldskrigsåren fanns en påfallande rädsla för att Akademien skulle gynna någon av de krigförande makterna. 1920-talet har benämnts "Vidhjärtad humanitet". Med Henrik Schück som pådrivare frigjorde sig Akademien från den konservatism som präglade den under nobelprisens första årtionden. "Humanitet" blev ett honnörsord. Anatole France, George Bernard Shaw, Sigrid Undset och Thomas Mann är några av pristagarna under denna period.

Under 1930-talet understrykes att det bör vara författare för "den vanlige läsaren". Sinclair Lewis, Erik Axel Karlfeldt, John Galsworthy och Pearl Buck är författare som kan samlas under denna rubrik.

Åren 1940–43 fonderades prisen. Därefter inträdde en påfallande nyorientering i förhållande till tidigare. Perioden "Banbrytarna" inleddes med Herman Hesse 1946. Då är vi inne i "Gustaf Hellströms tid", och Espmark har

en påfallande hög värdering både av denna tid och av de insatser som Gustaf Hellström gjorde tillsammans med bland andra Sigfrid Siwertz och Hjalmar Gullberg.

1949 års pris utdelades 1950 och gick till William Faulkner. Det var framför allt här Hellström gjorde sin insats. Han skrev sakkunnigutlåtandet och framhöll att Faulkner var ”en av de för närvarande allra främsta gestalterna inte endast i nordamerikansk utan överhuvudtaget i anglosachsisk romandiktning”. Han lyfte fram Faulkners ”glödande inbillningskraft och intensiva psykologiska gestaltsningsförmåga” och hans ”från roman till roman varierande berättarteknik”. Hellström skrev om Faulkners ”i nyare anglosachsisk romandiktning oöverträffade herravälde över det engelska språkets från skilda språkelement stammande rikedomar – från elizabethanerna ända fram till sydstatsnegrernas torftiga pigeon-english”. Han jämförde Faulkners landskap med Selma Lagerlöfs Värmland och med Hjalmar Bergmans Wadköping.

Gustaf Hellström var även en skicklig lobbyist till förmån för sin kandidat. Först fick han med sig Nobelkommitténs ordförande Anders Österling. Denne skrev i ett yttrande att han hyst betänkligheter inför ”de djupt depressiva teman” Faulkner med förkärlek behandlade, men Faulkners konstnärliga integritet hade imponerat så på honom att han var beredd att instämma i den sakkunniges ”klart avvägda värdering” av Faulkners ”berättargeni”. Andra i Nobelkommittén hade annan uppfattning, men i Akademien i dess helhet vann Hellströms uppfattning majoritet.

I sitt nobeltal framhöll Gustaf Hellström att Faulkner var ” – vid sidan av Joyce och kanske i ännu högre grad än han – den store experimentatorn i vårt århundrades berättarkonst”. Med ett 50-årigt perspektiv har Hellströms värdering visat sig synnerligen hållbar. 1949 års pris gick till en mycket värdig författare, vars betydelse endast har ökat.

Sverker Oredsson

Vårprogrammet 2002

Lördagen den 23 mars

Årsmöte

Förutom de stadgeenliga förhandlingarna bjuder årsmötet på flera begivenheter.

Den öppna platsen framför Stadsbiblioteket och kammarmusiksalens entré kommer preliminärt att ges namnet Gustaf Hellströms Torg. Sällskapetets medlemmar inbjuds till en namngivningsceremoni kl 15.00.

Därefter följer en paus med servering av eftermiddagskaffe.

De sedvanliga förhandlingarna inleds i Stadsbiblioteket kl 16.00.

Årsmötet avslutas med föredrag av professor Sverker Oredsson, tillika ledamot av Sällskapetets styrelse. Föredraget kommer att behandla Hellströms insatser som korrespondent i London: Gustaf Hellström speglar London för hundra år sedan.

Årsmötet beräknas vara slut omkring kl 18. För kvällen planeras en eftersits med måltid. Mer information om denna ges i samband med mötet.

Lördagen den 4 maj

Vandring i Gustaf Hellströms fotspår i Lund

I Sällskapetets regi planeras en resa till Lund den 4 maj. Vi avser att under sakkunnig ledning vandra i Gustaf Hellströms fotspår och besöka de platser där han bodde och vistades under studenttiden.

Efter vandringen äter vi en gemensam måltid.

Vi har också för avsikt att bjuda in Frans G. Bengtsson-sällskapet att delta i vandringen och i måltiden. På så sätt räknar vi med att få i gång ett intressant erfarenhetsutbyte.

Mera information om tider, ressätt och kostnader ges i samband med årsmötet.

Årsboken

Sällskapetets första årsbok planeras för närvarande och kommer att lämnas ut eller skickas till alla medlemmar i anslutning till årsmötet.

Årsmöte med Gustaf Hellström-sällskapet

Medlemmar i Gustaf Hellström-sällskapet och övriga intresserade kallas till årsmöte.

Tid: Lördagen den 23 mars 2002 med början kl 15.00

Plats: Stadsbiblioteket, Föreningsgatan 4, Kristianstad

Program

Namngivningsceremoni

Gustaf Hellströms Torg utanför Stadsbiblioteket

Eftermiddagskaffe

Stadgeenliga förhandlingar (kl 16.00)

Föredrag

Professor Sverker Oredsson: Gustaf Hellström speglar London för hundra år sedan.

Eftersits

Styrelsen inbjuder alla att delta i en gemensam måltid efter årsmötets slut. Ingen förhandsbokning. Var och en betalar för sig.

Dagordning

1. Val av ordförande och sekreterare för mötet
2. Val av två justerare
3. Fråga om årsmötets stadgeenliga utlysande
4. Styrelsens verksamhetsberättelse
5. Ekonomisk rapport
6. Revisorernas berättelse
7. Fråga om ansvarsfrihet för styrelsen
8. Val av ordförande
9. Val av kassör
10. Val av övriga styrelseledamöter
11. Val av revisorer och revisorssuppleant
12. Val av valberedning
13. Fastställande av årsavgift
14. Övriga frågor
15. Föredrag

En sensationell process med politisk bakgrund.

Skall det kommunala reformarbetet i London fortsätta eller ej?

- Privat till Dagens Nyheter. -

London, torsdag

Ungefär i midten af mars försiggå några val, som redan satt sinnena i starkt uppror och till och med medfört följder som eljest ej höra till de vanliga i den engelska pressen, ett tryckfrihetsåtal. Det är Londons stadsfullmäktiges drätselnsämnd som sett sig tvingad att resa sak mot de renhåriga toryernas halft officiella organ Standard för nidskrifverier och falska beskyllningar. Det är en åtgärd som endast är ett led i den häftiga och mindre tilltalande valagitation som i dessa dagar bedrifves af Londons konservativa befolkning för att beröfva de liberala, progressivisterna, deras platser i stadsfullmäktige vid nu instundande nyval, och ehuru i och för sig af till synes mindre intresse för andra sidan Kanalen och Nordsjön, ligger det dock bakom de konservativas sträfvan att tillkämpa sig de vakanta platserna ett tänkesätt som i socialt hänseende är af den allra största betydelse. Och det är också därför som denna valrörelse så långt i förväg tagit sig ofvannämnda uttryck.

Londons stadsfullmäktige är en jämförelsevis ny institution. Ända till år 1889 var London endast ett begrepp, ej en realitet, och delad som den var i en mängd af hvarandra oberoende städer med egen administration erbjöd den ett mindre upplyftande exempel på kommunal och social oreda och planlöshet. Ingenting var ordnad, hvarken i sanitärt hänseende eller i fråga om skolor, samfärdsel, sjukhus, brandväsen, och bostadsfrågan var en så godt som okänd sak. 1870 saknade nära 200,000 barn i skolåldern tillfälle till undervisning, och förbindelseleden, som i en stad med Londons oerhörda utsträckning måste vara en verklig lifsbetingelse, lågo i händerna på enskilda. Allt detta gick naturligtvis ut på arbetarna. Deras existens var också den bedröfligast tänkbara; sammangyttrade i Eastend och söder om Thames, i kvarter där det ej fanns en tomt att bygga ett nytt hus på och där fördenskull hyrorna stego till ett pris pr rum som mer än dubbelt öfverträffade priset på ett rum i Westend lefde de i smuts och sjukdom.

Allt detta blef de nya stadsfullmäktiges lott att bringa till ordning. Det var ingen lätt uppgift, och det var också med tanke härpå befolkningen trots allt motstånd valde till dess medlemmar unga och kraftfulla män, de flesta liberala. Och så har det hitintills förblifvit. Af de 137 medlemmarna tillhöra ej mindre än 96 liberala partiet. Och det är också tack vare dem stadsfullmäktige som helhet

nu efter ej fullt 20 års verksamhet kunna se tillbaka på ett arbete hvars resultat är imponerande. De ha byggt folkskolor, sjukhus, brandstationer, tunnlar, rifvit ned gamla stinkhärदार, upprättat bostäder för 40,000 människor i Londons förstäder samtidigt som de inköpt spårvägslinjerna söder om Thames för att förskaffa dessa arbetare möjlighet att för en half penny färdas till och från sin arbetsplats.

Det är, som sagdt, ett kolossalt arbete, utfördt af energiska män, bland hvilka märkas, bland andra, lord Rosebery och John Burns, arbetarpartiets ledare i parlamentet. Och det är en gifven sak att allt detta kostat oerhörda summor – stadsfullmäktiges budget är lika stor som ett mindre konungarikes – och det är också naturligt att dessa summor uttaxerats från de ekonomiskt bättre lottade, ägarna af jord och hus i London. Någon annanstans kunde de ju ej tas från.

Men storleken af dessa skatter har väckt en storm af ovilja och gifvit anledning till de konservativas försök att på alla vägar och med alla medel göra de liberala stadsfullmäktige misskrediterade. Med en hertig i spetsen, ägare af stora jordområden inom London, ärfda sedan århundraden tillbaka, då de köpts för en spottstyfver, ha de i sin illvilja nu i dessa dagar genom sitt organ Standard riktat anklagelser mot drätselnämnden, som till öfvervägande del är liberal, med beskyllningar att ha på ett oärligt sätt gynnat sina meningsfränder, beskyllningar hvilkas osanning efter allt att döma ligger i öppen dag.

Det är naturligtvis ej endast eller ens hufvudsakligast på denna punkt skon klämmer. Går man dessa yttringar af amerikanskt valknep närmare in på lifvet, visar det sig att frågan gäller en grundprincip af den största betydelse ej blott för London, utan för hvarje storstad, frågan om progressiv beskattning, om de ekonomiskt bättre lottades plikt att lämna sitt relativa öfverflöd från sig för att därigenom skapa en människovärdig och homogen tillvaro i ett samhälle. Och utgången af valen kommer därför att afgöra huruvida den väg skall fullföljas som de liberala redan slagit in på, att afskaffa det elände som ej beror på individuell oförmåga att hålla sig uppe, utan på sociala orättvisor, eller det kommer att för en tid framåt ropas stopp och halt och reträtt till det gamla goda och bepröfvade med smuts, stank, sjukdomar och svält ett kvarter ifrån det hus där en betjänt står bakom ens stol vid middagsbordet och torkar en om munnen när man slutat äta.

Gustaf Hellström

(Publicerad i Dagens Nyheter den 28 januari 1907)

Kring Whiteley-mysteriet.

(från Dagens Nyheters Londonkorrespondent).

LONDON, den 1 februari

Ehuru det ej förflyter många veckor utan att ett eller annat mord föröfvas i någon del af London, är engelsmannen i allmänhet ej vidare upplagd för att döda. Äfven inom proletariatet har mordet kommit ur mod, och en rånare eller en tjuf är som regel på samma gång alltför beräknande och alltför godhjärtad att vilja förpassa sitt offer till en oviss odödlighet. Han använder hellre en gummibatong, med hvilken han för en timme bedöfvar sin man.

Morden, som begås och som trots sin allmänna förekomst lifligt intressera engelsmannens för våldsamma rövareffekter mottagliga fantasilöshet, äro i allmänhet små privata hämndyttringar. En fästman stöter dolken i sin fästmöts otrogna barm eller en hooligan utkräfver en blodig hämnd på en kamrat för en hederssak. Man håller sig mest till sina närmaste och sin egen klan. Mördaren omfattas i de allra flesta fall med de största sympatier af allmänheten, tidningarna aftrycka porträtt af honom och hans föräldrar, och domaren dömer honom till hängning. Därmed är hans lycka gjord. Allmänhetens sympati har stigit till en egendomlig blandning af beundran och medlidande, och under två eller tre dagar åtnjuter han en popularitet, som förlänar honom titeln "den bekanta mördaren". Denna beundran förefaller visserligen en smula malplacerad, och för att fullt förstå den måste man ta i betraktande engelsmannens tråkiga söndagar och därmed följande lektyr af de hemskaste brott som någonsin existerat, myteri, där blodströmmarna på däck sköljas bort af himmelshöga vågor och de mördades dödsskrin försvinna till stumhet i den rytande stormen.

I dessa dagar finns det ingen Londonbo som ej vet hvem mördaren Rayner är och som ej med det lifligaste intresse slukar hvarje rad om hans lif och dåd. Det finns vid en gata i Westend en kolossal affär, som sysselsätter en sex tusen man och där man kan köpa allt, från en loppa till en elefant, från en knappål till en staty öfver Nelson. Ända till för några dagar sedan ägdes denna affär af en sjuttioårig gentleman vid namn Whiteley, en mycket förmögen och ansedd man, som från en jämförelsevis obetydlig början arbetat sig upp till mångmiljonär. Han äger den ej mera, ty han blef mördad häromdagen. Vid tolf tiden denna dag infann sig en ung, snyggt klädd man i affären, bad att få tala vid mr Whiteley och släpptes in i dennes enskilda mottagningsrum. En tjugo minuter efter kommo båda herrarna ut, Whiteley begärande polis, hvarvid han nedsköts af den unge gentlemanen, som ögonblicket efteråt gjorde själfmordsförsök. Whiteley dog efter en eller annan minut.

Påståendet att ingen är så förträfflig som vid sin död kan ej tillämpas på den mördade. Det har nämligen de senaste dagarna visat sig att han i sin krafts dagar varit en smula af en lefveman. Hans hustru lät skilja sig från honom därför att han förvarade kärleksbref från andra kvinnor i sin lilla cityresväska, och det

påstås att mördaren var ingenting mindre än hans son på vänster hand. Mördaren är en tjugosjuårig man, som efter ett kringflackande lif nu befann sig i London utan existensmedel och därför uppsökte sin fader med bön om hjälp. Detta har tydligen misslyckats, och vid faderns rop på polis råkade han i raseri och grep till sin revolver, denna revolver som ingen i London får bära, men de flesta gömma i bakfickan.

Huruvida mördaren verkligen är en son till den dödade är ej fullt bestämdt. Man står härvid inför en af dessa gåtor, hvilkas olöslighet dock ej kommer att nämnvärdt försvåra världsproblemet. Whiteley är död och kan ej längre ge några upplysningar, hans båda söner äro okunniga och ställa sig a priori skeptiska. Rayner själf, som ännu ej är fullt tillfrisknad, tycks ej heller vara på det klara med förhållandet. Han kan endast hänvisa till sin moders påstående, och denna, som utom tvifvel skulle kunna ge de bestämdaste, om också ej sanningsenligaste, upplysningarna, har tagit hemligheten med sig i grafven. Men någon måste vara mördarens fader, och då hans moder var anställd i Whiteleys affär vid en tidpunkt som tyckes passa, är detta ett bevis som är mindre bindande än sympativäckande.

Det är emellertid en mycket trasslig och invecklad historia. Nationen väntar mycket af Conan Doyle, som för tillfället slagit ned sina bopålar i Grand Hôtel vid Trafalgar square och som alltid har ett öppet öga och ett oförvilladt förstånd i frågor där driffjädrarna för mänskligt handlande tyckas ligga för alltid förborgade.

Under tiden vårdas mördaren på ett hospital, föremål för läkarnas outröttliga omsorg. Om några dagar torde han vara frisk nog att kunna ställas inför rätta och dömas till döden. Där finns människor med den uppfattningen att läkarna kunnat låta honom dö i frid och lugn utan att bråka med kulans uttagande. Men läkarens samvete, som förbjuder honom att förtröttnas då det gäller ett människolif, talar i detta fall samma språk som domarens, hvilken redan är på det klara med att mannen skall hängas. Och hängd blir han antagligen. Det finns intet land i Europa, Ryssland undantaget, där galgen är i så ifrig verksamhet som i England. Det är ett land där man straffar, ej för att hämnas, endast för den brottsliges förbättring och för att statuera ett exempel.

Gustaf Hellström

(Publicerad i Dagens Nyheter den 4 februari 1907)

Gustaf Hellström-sällskapet

Styrelse

Ordförande	Erik Nordström
Vice ordförande	Eva Ström
Sekreterare	Roland Persson
Kassör	Kerstin Hjelm
Ledamöter	Christian Bondeson Sverker Oredsson
Suppleanter	Maria Ehrenberg Lennart Leopold

Redaktion

Lennart Leopold, Göran Ågren

Sällskapets uppgift

Sällskapets uppgift är att lyfta fram Gustaf Hellströms liv och gärning, att vidmakthålla eller väcka allmänhetens intresse samt att stimulera forskning. Det gör Sällskapet genom att arbeta för nyutgivning av de centrala verken och inte minst genom att lyfta fram journalistiken.

Sällskapet ger ut medlemsblad och årsbok och administrerar dessutom en hemsida. Gustaf Hellström-rummet på Kristianstads stadsbibliotek vårdas och utvecklas av Sällskapet. Dessutom anordnar Sällskapet programverksamhet och studieresor till Gustaf Hellströms städer och miljöer.

Medlemskap

Medlemskap erhåller du enklast genom att betala in årsavgiften, som är 100 kronor för enskild medlem, 150 kronor för familj och 1 000 kronor för juridisk person. En engångsavgift för ständigt medlemskap är 2 000 kronor (gäller ej för juridisk person). Sällskapet har postgiro nr 14 61 65-6 och bankgiro nr 5584-8147.

Anmäl ditt intresse för medlemskap i Gustaf Hellström-sällskapet, om du inte redan är medlem. Skicka eller lämna din intresseanmälan till Kristianstads stadsbibliotek, Föreningsgatan 4, 291 33 Kristianstad eller faxa till 044-211897. Du kan också skicka e-post till följande adress: roland.persson@kristianstad.se Uppge namn och adress och du får senaste medlemsbladet och ett inbetalningskort med posten.